

— Така е дето има деца, — забележи гостенинътъ. — Нека да сж живи и здрави, то безъ пакоститѣ имъ не може...

— Седни, свато! — сочеше му Илийко широкия миндеръ. — Седни да се видимъ, да си поприказваме... Жена бре, пусни една паница винце...

Баба Велика надникна отвънъ, пооправи си дюлбена и пристъпи.

— Добре си ми дошълъ, Костадинчо, какво си правите въ къщи, харно ли сте?

— Харни сме, чино, за васъ да попитамъ...

— Сполай ти, Костадинчо, младитѣ сж здрави, пъкъ за мене си какво да ти кажа — моята се е видѣле веке...

— Нищо ѝ не е, — обърна се шеговито Илийко.

— Стара е тя, ама какво хорце ще си тропне...

— Охъ, ако имамъ и този късметъ... То...

Тя искаше да каже още нѣщо, но се запъна, като видѣ внучката си. Вела се усмихна смутена и протегна тънката си ръка:

— Добре дошълъ, чичо!

Костадинъ погледна сведенитѣ ѝ черни вежди. „Хубава мома, здрава“, — прецени той.

— Хайде сега, пригответе нѣщо за мезе на винцето! — поръча Илийко и посочи съ пръстъ вратата. Когато женитѣ излѣзоха, той пое дълбоко дъхъ и реши да подхване.

— Искяхъ да си поприказваме и за младитѣ, — рече той и приглади чернитѣ си щръкнали мустаци, опушени надъ устата отъ тютюневия димъ. — Иматъ си се тѣ, ама пакъ старитѣ трѣбва да си кажатъ думата...

— Азъ нѣма какво, — дигна рамене Костадинъ. — Митю си е вироглавъ, пъкъ и интъкъ... нали знаешъ... каквото си е решилъ, това ще да е...

— Та защото е решилъ, рекохъ и тебе да